

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

2. Hæc sæpius causa est damnationis ipsius æternæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

æternorum, eique suam in cælesti patrimonio portionem subtrahit: cælo eiicit, ad tartara dettudit: *prosperitas stultorum perdet eos.* Quod secunda mea parte paucis demonstrandum assumpsi.

II.
Punctum.

Nil melius in Scripturis Sacris probatum constat, quàm adversitatem proborum hominum esse, quandam Prædestinationis notam. *Flagellat omnem filium, quem recipit.* Pari modo, improborum prosperitatem esse signum reprobationis illorum. Quidam Doctorum inquirunt, cur Christo in monte Thabor gloriôsè transfigurato, suæque Divinitatis majestatem exteriori splendore manifestante, testificantibus Moyse & Elia, ipsiusque magnificentiam unà publicantibus, Pater cœlestis voce perceptibili de eo enuntiârit: *Hic est filius meus.* At e contrario, dum Ideam supra Calvariæ verticem plagis deformatus, ignominis oppressus, in medio latronum, illum blasphemantium, Cruc penderet affixus, altum teneat silentium, nè quidem unico verbo suum istum esse Filium, prodat.

Lucæ, 9. 35.

Qui dubium movent, etiam solvunt, & docent, causam esse; in priori monte Christum comparuisse in statu prosperitatis, qui non est, ordinariè loquendo competens filiis Dei, at in Calvariæ monte supra Crucem manifestè prætulisse signum filiorum Dei, patientiam videlicet: in hoc statu tam apertè erat cognoscibilis, ut qui prius illum in suis prodigiis ac miraculis non noverant, filium Dei mox profiterentur, quamprimùm mortem subire vidissent: *Verè hic homo Filius Dei erat.*

Marc. 15. 39.

Si consideremus prosperitatem illam etiam, quæ per media licita est obtenta, ipsam conferendo cum statu & inclinationibus hominum, tria nobis occurrunt notabilia
motiva,

motiva, quæ subministrant rationes efficaces ad convincendum, talem prosperitatem plerunque peccatori procurare interitum bonorum omnium spiritualium.

Primò prosperitas ista nos tentationibus vehementioribus & difficilioribus involvit. Secundò, mater est omnium vitiorum, & noverca virtutum. Tertio, reddit hominem incorrigibilem, ac consequenter disponit peccatorem ad finalem impœnitentiam.

Hebræi uno eodémque utuntur verbo, ad exprimendam felicitatem & tentationem, quo significare videntur, virtuti æquè felicitatem, ac tentationem adversas esse. Adversitas, vult S. Ambrosius, solam patientiam in arenam provocat, prosperitas contra omnes virtutes simul & semel arma movet. *Tribulatio unam patientiam probat, prosperitas verò omnes virtutes.* O quàm pernicioſa probatio! quàm pauci huic non succumbunt! Verè generosum se ostendit, qui Fortunæ laqueis se irretiri non permittit, cùm blandam explicat frontem: *magnus cui præſens felicitas, si arrisit non irrisit.* Meam, inquit ſeneca, ingenuè fateor imbecillitatem; amo potiùs fortunam me duriter, quàm delitioſè habentem, ejus verbera excitant virtutem, quam delitiæ corrumpunt, & enervant: *Malo me in caſtris ſuis fortuna habeat, quàm in delitiis; torqueor, ſed fortiter: bene eſt.*

Ratio hujus rei deſumitur ex morali Philoſophia, ſequè in eo fundat, quòd impugnati ab adverſitatibus, ſentiamus ex parte noſtra ſtantiſſimum appetitum irascibilem, animæ portionem fortiorem, quam comitantur pariter paſſiones magis generoſæ; ut ſunt, mali odium, animoſitas, deſperatio. At tentatis à proſperitate aſſiſtit appetitus concupiſcibilis, potentia animæ debilior, ubi inter-
veniunt

veniunt non aliæ, præterquam molles effeminatæ affecti-
ones, quales sunt, desiderium, amor, gaudium; quæque
suspectas occultè intelligentias fovent cum hostibus, à
quibus impetitur.

Reperiuntur propemodùm infiniti etiam, qui in
summè arduis & diuturnis conflictibus fortiter resistunt,
indeque triumphum reportant; sed paucissimi, qui æquè
voluptatem in triumphum ducant. *Plures inventas!* doct-
rina est Tertulliani, *quos magis periculum voluptatis, quam
vitæ avocet ab hac secta*, quod idem probat exemplis à pri-
mævi fervoris Christianis desumptis, qui devictis leoni-
bus, superatis equuleis & torturis cessère tandem volupta-
tum blandimentis. Satis erant animo obfirmati ad to-
lerandum Martyrium, non tamen æquè muniti ad tuen-
dam castimoniam contra præsentis voluptatis insultus.

Spectandos propono vobis duos Viros admodùm il-
lustres, ambos à mulieribus ad peccatum provocatos,
Adamum & Jobum. Omnia videntur jurare in fortu-
nam & victoriam Adami, at conspirare in Jobi ruinam &
perditionem. Prior floret in statu innocentia: posterior
marcet in statu naturæ corruptæ; Adamus Deum, ut
suam originem immediatè respicit, suam Jobus è parenti-
bus trahit idololatriæ. Nihilominus hic gloriose vincit,
ignominiose vincitur ille: non aliam rationem assignat
D. Chrysofomus, nisi istam; Adam in loco voluptatis,
Job in loco adversitatis, pugnam quisque suam fuit auspi-
catus: *Job cautior est in stercore, quam Adam in paradiso.*

Si ergo Sanctimonia justitiâ celebriores viri periculo
damnationis sunt obnoxii, & tentationibus succumbunt,
dum versantur, & pascuntur in felicitatis prato, quantum-
libet innocuæ; quando magis periclitari sunt censendi
pecca-

peccatores, prosperitatis damnatae delitiis submersi? certe prosperitas stultorum perdet eos.

Experientia item superabundanter nos instruit, prosperitatem esse vitiorum omnium matrem, quod ipsum, etiam psalmista animadvertit: *Cum hominibus non flagellabuntur. Ideo tenuit eos superbia, aperti sunt iniquitate & impietate sua.* Psal 72, 5. 6. Ac si diceret, quia non patiuntur aliquid aduersitatis, quae juxta Chrysostomum est *mater omnium virtutum*. Econtra fortunae bonis diffluunt, quam S. Dorotheus ventum exsiccantem & urentem, sterilitatem animae inferentem appellat; mirum non est, omnium penitus vitiorum sordibus coopertos esse fortunae candidatos. Maledictus hic adeps, seu bonorum affluentia procreat, superbiam, avaritiam, luxuriam, Dei oblivionem, caecitatem, cordis duritiam juxta illud: *Prodiit quasi ex adipe iniquitas eorum.* Ibidem, v. 7. Cujus ratio defumitur ex principiis moralibus: objectum virtutis est bonum honestum, spirituale & supernaturale; objectum vero vitiorum est, bonum materiale ac sensibile. Sed prosperitas animam à bonis spiritualibus & invisibilibus abstrahit, bonis materialibus atque sensibilibus affigit. Ne miremini igitur, si cum SS PP. prosperitatem vitiorum matrem, virtutum novercam dixerero.

Periculosissimus malae prosperitatis partus est incorrigibilitas, ad quam illa peccatorem adducit, indeque consequenter abducit ad finalem impenitentiam.

Medium suos corrigendi defectus est eorum reprehensio; isti autem falso felices neminem habent, nec hominem, nec Deum, qui ipsos reprehendar. Ut homines tales arguere audent, necessarius foret animus & animositas S. Joannis Baptistae, sequi; ii prepararint cum eodem ad subeundum carcerem.

Q

Præ-

Prætereà potentes illi proceres plerumq; piis hominibus sunt inaccessibiles, nec conciones ordinariè frequentare solent. Hinc pullulare lernam malorum omnium, vaticinatur Regius Propheta: *Laudatur peccator in desideriis anima sua, & iniquus benedicatur.* Videte fratres mei, glossa est D. Augustini in cit. textum, *deest ultor, & adest laudator.*

Psal. 10. 5.

Inveniunt proinde mille fautores suorum scelerum, vix unum morum integrum censorem. Neq; reprehenduntur à Deo, quia semper se foras effundunt, sibi nunquam præsentis, gaudiis, ac delitiis mundanis propemodùm absorpti, ut querelas, increpationes mediantibus conscientia remorsibus Divinitus immittendas minimè advertant. Oporteret Deum, altâ voce intonare ejusmodi furdastris, si ab iis vellet audiri, & intelligi; qui vice versâ veluti mutus altum tenet silentium, nec verbo ipsos dehortatur, non aliter considerans, quàm ut infantes derelictos: *Nonne filii, nonne patiens fui?* Deberet Deus moveri ad iram, clamare parentis instar irritati, virgâ suâ eos corripere: hoc tamen non agit, quoniam illos suâ irâ indignos judicat.

Job 42. 14.

En, quæ sit ultima ira, & irati, Dei pœna; *Vis nôsse, quanta sit pœna, nulla pœna,* inquit S. Augustinus, explicans Psal. 10. 6. Psaltis versiculum illum, *secundum multitudinem iræ suæ non queret,* quando Deus punire ulterius non vult, tunc maximè suæ vindictæ rigorem demonstrat. Id se olim practicasse, testatur per Ezechielem: *Auferetur zelus meus à te, & quiescam, nec irascar amplius,* quæ sic D. Hieronymus interpretatur: *non amabo te amplius, & non curabo, vos deferam, relinquam vos, vestras sequi passiones, & moriemini in cæcitate vestrà juxta Davidis pronuntiatum: Dimisi*

Ezech. 16. 42.

missi

missi eos secundum desideria cordis eorum, ibunt in adinventio- Psal. 80. 13.
nibus suis.

Hæc satis sint ad detegendas illusiones mundi, & ad ostendendum, quòd peccatori, fallaci deliciarum mero inebriato, idem suo modo eveniat, quod D. Petro in Thabor constituto, cum uterq; dicat: *bonum est, nos hic esse;* utriq; aptari possit, quod sequitur: *nesciens, quid diceret.* Lucæ 9. 33.

Nolo inducere loquentem quendam Prophetam amplius, nec vobis inclamare cum Amos: *Vae, qui opulenti estis, in Sion, optimates, capita populorum, ingredientiæ pompaticè domum Israël. Qui dormitis in lectis eburneis, qui comeditis agnum de grege, & vitulos de medio armenti, separati estis in diem malum.* Amos 6. 1. 4. 5. 3.

Nolo inquam Prophetas, sed ipsum Magistrum Prophetarum, Christum Jesum audiri, hic omnium mortaliū mansuetissimus, biliosum se in mundanos istos exhibet, Agnus hic ut leo rugit ob fatuam illorum felicitatem, minas intentat: *Vae vobis divitibus.* Damna estis, pars Luc. 6. 24.
vestra erit stagnum ardens in inferno; ad probandum id non in medium produco continuum vestrarum divitiarum abusum, vestras avaritias, vestras injustitias, exercita in pauperes crudelitatis exempla: nolo rimari fundum conscientiarum vestrarum, propalare vestras brutalitates, probrosa facinora, infames deordinationum vestrarum, excessus, quæ omnia fructus sunt, quos è mundanæ prosperitatis arbore colligitis. Sufficit, perditos & reprobatos vos proclamare; *quia habetis nunc consolationem vestram.* Ibidem.
Nunc tempus est plorandi, & laborandi, vos autem ad genii vestri lubitum consumitis id in delitiis, mollem, effœminatam ducitis vitam. Vos fruimini diebus optimis, estis jurati hostes Crucis ac Pœnitentiæ; sententia jam est dictata,

dictata, fletus, stridor dentium, supplicia in æterum duratura vos expectant.

Christus, ipsa Divina Veritas hæc denuntiavit; quapropter blandiatur sibi peccator ob fortunam suam, quamdiu placuerit: si non omnem omnino ejuravit fidem, necesse est, ut, quoties perniciosæ suæ prosperitatis meminit, dicat: aut nullus est Deus, aut momentanea hæc felicitas parturiet mihi infelicissimam æternitatem; quoties talis intuebitur mensam opiparis lautè instructam epulis, sentiens unà eodem tempore conscientiam suam sceleribus refertam, suspirabit miser, & fatebitur, se hactenus egisse personam Divitis Epulonis; quid ulterius restat, quod expectem, dicet, nisi sitis, quæ me torqueat, nisi ignis, qui furoris sui flammis me absumat?

Vos animæ justæ, quæ lubenti corde infligam à Patre vestro castigationis disciplinam recepistis, vos ipsos sponte susceptâ pœnitentiâ puniistis, animam potius misericordem & compassionem, quàm invidiam aut iram ostendite erga fallacis mundi istius felicitatis alumnos. Bene perpendite, quòd illa sint vasa in honorem, quæ sculprum frequens sculptoris cæte chalcographi sentiunt, non in ignominiam destinata. Quòd aurum mittatur in ignem, ut probetur, non plumbum aut ferrum; quòd frumentum, non lolia vel zizania flagellis cadantur; quod soli infantium numero adscripti, non item extranei castigentur. Relinquire hîc mundanæ fortunæ Thaboræum verticem, vos contendite alacriter subire montem

Calvariæ, unde rectissima via vos ducet ad cœli gaudia, quò nos pariter conducant Pater, Filius & Spiritus Sanctus, Amen.